

Prezrela deca.

Juani Aho. — Poslovenil Anton Debeljak.

Očim in mačeha sta priženila osmero otrok, sama pa rodila jih dvoje. Za gozdom velikim v gluhi samoti živi dvanajstorica tiho življenje. Dedovala je deca prostrane poljane po rajnem roditelju, lepe lesove pokojne porodice; potokov srebrne so strune begotno brnele s hribov v nižinske tolmune.

Deca ni znala, da last je to njena. Trdo je delala v logu, na polju od zlate zore do mrzlega mraka. Neizprosni so očim skopuh in mačeha stroga skopulja: sladkosti so bile za njuno dvojico, ostalim za hrano bil oves, batina često posladek.

V posete prijaha oddaljeni sosed, striček sirotam. Sinček njegov Benjaminček privedel je zibkega, gibkega konja. Stopi najmlaji sirotek pred očima: „Kupi mi, ate, konjička“ . . . Obisk je izginil za oglom, stisnjenec stari pa stisne kodrolaso glavó med kolena: „Tu imaš, sinko, konjiča“, brezovka vika.

O Miklavžu novi pohodi. Dekletce prinese s seboj zornoličnico dondo v naročju. „Majka, daj, kupi še meni čečo rdečo“. Mačeha vede pastorko v čumnato tohlo. „To ti bodi za punčko“, leskovka vzklika.

Za božič so zopet obiski. Znova šiba pletenka nauke sika.

O pustu pa dečko najstarji je prvič pogledal po vasi sosednji. Pili so, peli, plesali so fantje, pile so, pele, plesale mladenke, godci pa vlekli mehove pri sodcih.

Doma ojunači se drznež: „Daj mi denarja, očka, harmoniko kupim“. Lop! priletela na usta mu šapa je težka, da mu zastala je sapa; lop! prigrmela mu bunka pereča na pleča . . .

V vas je spet prišel striček k sirotam. Benjamin piska v rumeno piščalko, sestra pa kiti se z zlato zapestnico, dragim uhanom.

„Hočete, deca, da striček vam kupim podobnih igračic?“

„Jaz že ne maram rumene piščali“, se žuri najmlaji.

„Jaz že ne maram okraskov potratnih“, laže mu druga.

„Sram bi me bilo harmoniko vleči,“ odreže se tisti.

metodi* — prinesel nekaj misli, ki so morale biti povedane slovenski javnosti sploh v razbistrenje pojmov o jugoslovanski ideji. Ogorčenje gospoda Antona Lobode, češ da so bile natovorjene na njegov naslov, je torej popolnoma odveč. Najin prepir gre pravzaprav le za prevodno slovstvo. In tu je njegov načrt za „kooperacijo pri izdajanju prevodov“ in za „nekakšno razdelitev prevajalnega dela“ med nami in Srbohrvati brez dvoma ponesrečen. Samo ona vzajemnost med nami je potrebna, ki nam nalaga dolžnost, da se čim prej osamosvojimo nemškega prevodnega slovstva in zmirom rajši sežemo po srbskohrvatskem prevodu, če še nimamo lastnega prevoda. Pri izdajanju prevodov se pa Srbohrvatje ravno tako ne morejo ozirati na naše slovensko prevodno slovstvo, kakor se mi ne moremo zadovoljevati s samo hrvaškimi ali srbskimi prevodi „najznamenitejših del, kakor so Shakespearjeva, Cervantesova, Balzacova, Tolstega in Dostojevskega in še toliko in toliko drugih!“ Vse te in še toliko in toliko drugih del moramo imeti v svojem jeziku; — ker samo na ta način doživimo kot Slovenci umotvor, če ga sprejmemo v domačih glasih v svojo dušo. In doživeti je treba umotvor, doživeti ga morajo najširše narodove plasti. Samo če ves narod duševno rase, morejo rasti tudi njegovi umetniki. Visoko preko gladine duševnega razvoja narodovega se vzpenjajo samo geniji, ki pa se porajajo tako poredkem, da ne smemo nanje čakati. Zakaj se zdi slovenskemu inteligentu, predvsem pisatelju, tako pogostoma, da mu manjka duševnih doživetij v lastnem jeziku? — Ali nismo tako ustvarjeni, da sprejemamo duševno hrano in umstvene izkušnje nekako po — predalih vase? in da imamo v svojih dušah poleg slovenskega predala tudi nemškega in italijanskega, francoskega in ruskega, hrvaškega in srbskega? Ali ne čutimo, kako težke so nam včasih asociacije med posameznimi predali? Česar nimamo v slovenskem predalu, to v gotovi meri skoraj ne obstoji za nas kot Slovence. In če zajemamo preveč predrzno iz tujih predalov, nas narod mnogokrat ne razume in nam to celo zameri . . . O. Ž. je zapisal v četrti letošnji „Zvonovi“ številki (str. 217) pod zaglavjem „Časopis za slovenski jezik, književnost in zgodovino“: — „Zakaj je naše slovstvo nasploh tako siromašno visokih idej Ker nima naš povprečnik že v svojem jeziku utrjih in ugotovljenih potov, ker nima preiskanega in pripravljenega tega, kar bi mu bilo rabno gradivo za njegovo delo Odtod tudi ona tragična osamelost naših genijev, njih navidezna neutemeljenost in brezzveznost s svojci . . .“ Kakor o znanstvu, velja to tudi o našem prevodnem slovstvu. — Če je torej namenil gospod Loboda svoj načrt visokemu slovstvu — in on našteva samo največja imena! —, potem ga moramo odločno odkloniti; če pa naj velja načrt samo za slabša dela, potem pa je menda z manoj vred tudi on — desinteresiran. z. r.

Debeljak Anton: Prezrela deca. Pesnitev v prozi, priobčena na strani 216 letošnjega letnika, je bila pomotoma označena kot prevod iz finščine. Urednika veseli, da lahko sporoči prijateljem naše poezije, da je ta zaokroženi, po svoje popolni umotvor — slovenski original našega pesnika Debeljaka. Sestavljavci slovenskih čitank bodo Debeljaku gotovo hvaležni, kakor mu je urednik Zvona, ki je užival ob njegovih ritmičnih trenotke najčistejšega ugodja in je le obžaloval, da je ta lepota tujega izvora.